

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק ראשון

משנה א

1. באיזה יום בשבוע נישאת הבתולה ומדוע?
2. מדוע לא תקנו חכמים שבתולה תינשא ביום ראשון?

משנה ב

3. איך יתכן שלא למנה ולגרשה תהיה כתובה של מאתיים דינרים?
4. מהי "טענת בתולים"?

משנה ג

5. מה משותף לגדול שבא על קטנה, וקטן שבא על גדולה?
6. רבי מאיר סובר שכתובה מאתיים מכיון שלא נבעלה לאיש, וחכמים סוברים שהיא נחשבת בעולה וכתובה מנה.

משנה ד

7. באיזו מציאות בתולה מקבלת כתובה של מאה דינר בלבד? ומדוע?
8. מדוע הבעל לא יכול לטעון טענת בתולים כלפי אשתו אם היא גורת, או שהיתה פעם שבויה?

משנה ה

9. מה היו נוהגים ביהודה? ומדוע כתוצאה ממנה זה לא יכולים הנוהגים כך לטעון טענת בתולים?
10. מהו הסכום שהבעל צריך לשלם עבור כתובה של בת כהן, ועבור כתובה של אלמנת כהן?

משנה ו

11. ראובן נשא את שלומית וגילה שאין לה בתולים - מה עליו לטעון על מנת שלא להתחייב בתשלום הכתובה?
12. מה יכולה לטעון שלומית על מנת שלא תפסיד את כתובתה?
13. מה באמת יהיה הדין אם ראובן ושלומית יטענו את טענותיהם במקרה הנ"ל?

משנה ז

14. רבן גמילאל ורבי אליעזר חולקים גם במשנה הזו על רבי יהושע - מהו המקרה שעליו נסובה המחלוקת?

משנה ח

15. מתי לא יכולה אשה פנויה, שגם איננה גרושה, להנשא לכהן?
16. מדוע רבי יהושע לא מקבל את טענת האשה במשנתנו?

משנה ט

17. אשה מעוברת ולא יודעים ממי נתעברה, ונולדה לה בת - האם הבת יכולה להינשא לכהן?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

18. מדוע יש במשנה הזו חידוש יותר גדול מאשר המשנה הקודמת?

משנה י

19. האם האשה במשנתנו טוענת טענה כלשהי? נמק!
20. מדוע רבי יוחנן בן גורי התיר את אותה התינוקת לכהונה?

פרק שני

משנה א

1. האם מדובר במשנה שיש לאשה כתובה? נמק!
2. איך האשה יכולה להוכיח שהיא היתה בתולה בזמן הנישואין?

משנה ב

3. מה הכוונה "הפה שאסר הוא הפה שהתיר"? הבא דוגמא לכך!
4. באיזה אופן לא נאמן אדם מדין הפה שאסר?

משנה ג

5. איך ייתכן ששני עדים כשרים יחתמו על שטר, והשטר יהיה פסול?
6. מה הכוונה שכתב ידם יוצא ממקום אחר?

משנה ד

7. איך מקיימים שטר?
8. במה נחלקו רבי וחכמים?

משנה ה

9. גם משנה זו עוסקת בהפה שאסר הוא הפה שהתיר - מה אם כן החידוש במשנה?

משנה ו

10. מדוע הנשים לא נאמנות ברישא של המשנה?
11. איך מקבלים את עדות הנשים בסיפא של המשנה - הרי אשה פסולה לעדות!

משנה ז

12. ראובן טוען שהוא כהן, וזכותו לאכול תרומה. איך יכול הוא להוכיח את טענתו?
13. עד אחד מעיד על ראובן שהוא כהן - האם יש תוקף לעדותו?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

14. מדוע רבי יהודה סובר שעד אחד שמעיד שפלוגי כהן לא נאמן אפילו לעניין תרומה?
15. באיזה מקרה אומר רשב"ג שמעלים לכהונה על פי עד אחד אפילו אם לפני כן היה "קול" שכהן פסול?

משנה ט

16. מדוע המשנה אוסרת על בעלה את האשה שנאסרה בבית הסוהר על ענייני נפשות? ומדוע לא נאסרת האשה אם היא נכלאה על עניינים ממוניים?
17. על מה העיד רבי זכריה בן הקצב? ומדוע לא קבלו את עדותו?

משנה י

18. מדוע מקבלים את עדותו של אדם שמעיד שהוא זוכר שבזמן שהיה קטן הוא ראה את פלונית כשראשה היה פרוע בזמן הנישואין כמנהג הבתולות?
19. מדוע נאמן אדם להעיד שראה בקטנותו שמקום מסוים היה בית הפרס?

פרק שלישי

משנה א

1. המשנה עוסקת באדם שמשלם קנס - מה הסיבה לתשלום הקנס?
2. מה החידוש בכך שיש קנס גם בממזרת?

משנה ב

3. האם האונס שבויה שנפדתה מתחייב בקנס?
4. מה הסיבה שהאונס את בתו פטור מקנס?

משנה ג

5. האם יש חיוב של קנס במקרה של נערה שהתארסה ומת בעלה לפני שהספיקה להינשא?
6. למי צריך האונס לשלם את הקנס ברוב המקרים? ומתי משלמים את הקנס לנערה?

משנה ד

7. ממה מורכב הפיצוי הכספי שאותו צריך לשלם מי שאנס אשה?
8. מהם שלושת ההבדלים שבין אונס למפתה?

משנה ה

9. ראובן אנס אשה שנגועה בנגע הצרעת - האם הוא חייב לשאת אותה לאשה? מה המקור לכך?
10. באיזה מקרה האונס לא "שותה מעציצו" ומדוע?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ו

11. במשנה מצאנו הבדל נוסף בין מפתה לאונס - מהו?

משנה ז

12. איך קובעים את גובה תשלום הבושת?

13. איך קובעים את גובה תשלום הפגם?

משנה ח

14. באר את דברי המשנה "כל מקום שיש מכר אין קנס".

15. מה צריך לשלם מי שאנס בוגרת? ומה צריך לשלם מי שפיתה בוגרת?

משנה ט

16. ראובן אמר שהוא פיתה את בתו של שמעון - ממה הוא פטור? ומדוע?

17. איך ניתן לדעת על פי המשנה אם התשלום נחשב לקנס או לממון?

פרק רביעי

משנה א

1. באר את מחלוקתם של רבי שמעון ות"ק!

2. מדוע האחים מקבלים את מעשה ידי הבת?

משנה ב

3. לדעת חכמים - מתי הכתובה של הבת הולכת לאב ומתי לא?

4. מתי הכתובה הולכת לאב לפי רבי יהודה? ומדוע?

משנה ג

5. מתי נערה מאורסה שזינתה מתחייבת בחנק ולא בסקילה? ומדוע?

6. במשנה יש שלושה סוגים של גיורת - מהם?

משנה ד

7. מה הטעם שהאב זכאי במציאה שמצאה ביתו?

8. מהי הזכות הממונית שאין לאב בבתו, אבל יש לבעל באשתו?

משנה ה

9. מתי היא יכולה בת ישראל להתחיל לאכול תרומה במקרה שבעלה כהן?

10. האם הבת צריכה להגיע ממש לתוך ביתו של בעלה בכדי שהיא תחשב ברשותו?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ו

11. מה עושים לאב שלא רוצה לזון את ילדיו?
12. איך דואגים למזונות של ילדים שהוריהם התגרשו?

משנה ז

13. ראובן ואשתו החליטו שאין להם צורך בכתובה, ולאחר מספר שנים החליט ראובן לגרש את אשתו - האם היא הפסידה? נמק!
14. הבעל צריך לכתוב בכתובה "כל נכסים דאית לי אחראים לכתובתיך" - מה הכוונה?

משנה ח

15. מה הפירוש "תנאי בית דין"?
16. מהו תנאי בית הדין שמופיע במשנתנו?
17. מדוע יש הבדל בין כהן לישראל במשנתנו?

משנה ט

18. מה ההבדל בין חיוב הבעל לפדות את אשתו לחיוב הבעל לרפואת אשתו?
19. מדוע יש הבדל בין חיוב הריפוי לחיוב לפדות?

משנה י

20. מה היתה הסיבה שחכמים ראו צורך לתקן כתובת בנין דכרין?
21. לאחר שתקנו חכמים כתובת בנין דכרין, האם לנשים נהיה יותר קל או יותר קשה למצוא חתן? נמק!

משנה יא

22. איך דאגו חכמים שהאב יספק מזונות לבנותיו עד שיתחתנו?

משנה יב

23. מתי זכאית האשה לקבל מזונות מנכסי בעלה לאחר מות בעלה? ומתי לא?
24. מה היה ההבדל בין הכתובה שהיתה נהוגה ביהודה לכתובת אנשי ירושלים?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק חמישי

משנה א

1. המשנה אומרת שאם הבעל רוצה הוא יכול להתחייב לאשתו בכתובה אפילו עשרת אלפים דינר - מה החידוש בכך? הרי הבעל מוכן להתחייב!
2. האם ניתן להפחית בדרך כל שהיא את הסכום של עיקר הכתובה (מאתיים דינר לכתולה או מנה לאלמנה)?

משנה ב

3. בימינו עושים את הקידושין ונישואין באותו מעמד בבת אחת. איך נהגו בזמן המשנה ומדוע?
4. מתי הכלה אוכלת תרומה למרות שהיא עוד לא נישאה? ומדוע?

משנה ג

5. לאה אכלה בתרומה ומת בעלה, והיא נפלה ליבום ליעקב - האם היא יכולה להמשיך לאכול תרומה? נמק!
6. המשנה הקודמת היתה "משנה ראשונה", ובמשנתנו הדין שונה - מה היה הדין במשנה ראשונה? ומה הדין במשנתנו?

משנה ד

7. מדוע לא יכול הבעל להקדיש את מעשה ידיה של אשתו ללא הסכמתה?
8. ראובן הקדיש את מעשה ידיה של אשתו, ולאחר מכן מתה אשתו - האם ההקדש יחול?

משנה ה

9. לאה התחתנה עם ראובן והיא לא אוהבת לכבס - האם יש לה דרך כלשהי להמנע מכיבוס?
10. האם יכולה האשה "לשבת בקתדרא" ולא לעשות אף מלאכה?

משנה ו

11. במה נחלקו בית הלל ובית שמאי במשנתנו?
12. מה לומדים מכך שכתוב "ועונתה לא יגרע"?

משנה ז

13. מה דינה של "מורדת"?
14. האם תתכן אפשרות שיכפו על הבעל לגרש את אשתו? פרט!

משנה ח

15. מה הכוונה "המשרה את אשתו על ידי שלישי"?
16. האשה טוענת כלפי השליש כי היא קבלה רק שני זוגות נעלים השנה ומגיע לה זוג נוסף - האם היא צודקת? נמק!

משנה ט

17. האשה מביאה לבעל את מעשה ידיה ובתמורה לכך הבעל זן אותה ומפרנס אותה - האם אין לאשה כסף כלל? פרט!
18. מהי כמות המזונות שצריך בעל עשיר לתת לאשתו? ומדוע?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שישי

משנה א

1. אדם חבל באשה נשואה - מי זכאי בתשלום עובר הצער שנגרם כתוצאה מהחבלה? ומדוע?
2. האם אשה נשואה שחבלו בה זכאית לקבל את תשלומי הפגם?

משנה ב

3. מה למדו חכמים מהפסוק "קחו נשים... ואת בנותכם תנו לאנשים"?
4. האם היבם זכאי לדרוש מאבי היבמה את הנדוניה שהוא התחייב לתת לאח המת? נמק!

משנה ג

5. אם האשה הכניסה לבעל 1000 דינרים - מהו הסכום שהבעל כותב שהכניסה לו אשתו בכתובה? נמק!
6. אם הכניסה האשה לבעל חפצים שהוערכו בשווי של 1000 דינרים - מה הסכום שהבעל כותב בכתובה? נמק!

משנה ד

7. מה החידוש במשנה? הרי כבר במשנה הקודמת אמרנו שהחתן מוסיף שלישי על הסכום שהכניסה לו במזומן?
8. במה חולק רבן שמעון בן גמליאל על תנא קמא?

משנה ה

9. האם רשאי האב להשיא את בתו מבלי לתת לה נדוניה?
10. מה הסכום שגבאי הצדקה מכניסים לבעל במקרה שהכלה יתומה?

משנה ו

11. האם היוורשים של אבי הכלה יכולים לצאת ידי חובה בנדוניה של חמישים זוז? נמק!
12. האב נתן לבתו הראשונה נדוניה של 1000 זוז, ולאחר מכן נפטר, ובנתיים לא השתנה המצב הכלכלי של המשפחה - האם זכאית הבת השנייה לקבל את אותו הסכום שקבלה הבת הראשונה?

משנה ז

13. "המשליש מעות לבתו" - מה הכוונה?
14. האם יכולה הכלה לומר לשליש שלא יקנה לה שדה בכספי האב, אלא שיעביר את הכספים ישירות לחתן?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שביעי

משנה א

1. באיזה מקרה לא חל הנדר שאדם מדיר את אשתו מנכסיו? ובאיזה מקרה הוא חל?
2. מה עושים כאשר חל הנדר?

משנה ב

3. מדוע במקרה של הנדר במשנה לא נתנו לו שלשים יום כמו במשנה הקודמת?
4. מדוע יש הבדל בין כהן לישראל?

משנה ג

5. "המדיר את אשתו שלא תתקשט באחד מכל המינין" - מה הכוונה?
6. כאשר האשה נדרה שלא תתקשט מתי מגרש את אשתו אם הם עניים?

משנה ד

7. אחת לכמה זמן זה נורמלי שאשה הולכת לבית הוריה שגרים בעיר עמה? הוכח את דבריך מהמשנה?
8. מדוע המשנה אמרה שלשה רגלים ולא שנים?

משנה ה

9. "מפני שנועל בפניה" - מה כוונת המשנה?
10. מדוע בממלא ומערה לאשפה יוצאי ויתן כתובה?

משנה ו

11. מה ההבדל בין דת משה לדת יהודית?
12. מדוע "ראשה פרוע" נחשב כדת יהודית ולא דת משה?

משנה ז

13. מדוע בכנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא בלי כתובה?
14. מהם המומים הפוסלים בנשים?

משנה ח

15. כאשר נמצאו מומים בבית אביה - מי צריך להביא ראיה ומדוע?
16. מדוע יש הבדל בין מומים שבסתר למומים שבגלוי?

משנה ט

17. מה הדין אם נולדו מומים בבעל לאחר הנישואין?
18. מהם מומים גדולים ומה הדין בהם לפי רשב"ג?

משנה י

19. לפי ת"ק ורבי מאיר - מדוע במקמץ ומצרף נחושת חייב להוציא?
20. באיזה מקרה אפשר לסרב לבורסי גם לפי חכמים?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שמיני

משנה א

1. נפלו לה נכסים לאחר שנתארסה - מה דינם?
2. מהם נכסים חדשים ומהם ישנים?

משנה ב

3. אם מכרה נכסים הידועים לבעל המכר בטל - מדוע?
4. בנכסים שאינם ידועים לבעל - לא תמכור לכתחילה - מדוע?

משנה ג

5. אשה שירשה כספים - איזו זכות יש לה, ואיזו זכות יש לבעל?
6. מהי מחלוקת רבי מאיר וחכמים ביחס לפירות המחוברים לקרקע?

משנה ד

7. ייפה כוחו בכניסתה, הורע כוחו ביציאתה - מה כוונת המשנה?
8. מהו המקרה במשנה שמדגים את שאלה 7? הסבר אותו!

משנה ה

9. באיזה מקרה אפשר לעכב את מכירת הבעל? מדוע?
10. אדם שהשקיע כספים בנכסי מלוג - כמה פירות זכאי הוא לקבל?

משנה ו

11. "מודים ב"ש וב"ה שמוכרת ונותנת וקיים". מי מודה למי? מדוע?
12. "נכסים הנכנסין ויוצאין עימה" - מה הם?

משנה ז

13. מדוע אין היבם יורש את מעות אחיו המת?
14. מה הדין לאחר הייבום?

משנה ח

15. "הרי כתובתיך על השולחן" - מה הכוונה?
16. "החזירה הרי היא ככל הנשים" - לאיזה ענין?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק תשיעי

משנה א

1. לענין מה מועילה אמירת "דין ודברים אין לי בנכסיך"?
2. מדוע לפי רשב"ג אם מתה יירשנה?

משנה ב

3. מדוע לפי ר"ש נותנים לכושל ולא ליורשים?
4. מדוע היורשים קודמים לדעת ר"ע?

משנה ג

5. "כל הקודם זכה בהן" - למי הכוונה?
6. מהו המותר?

משנה ד

7. מהי שבועה שמשביע אדם את אשתו החנווניית?
8. מדוע לפי ת"ק אינו רשאי להשביע אותה על פילכה ועיסתה?

משנה ה

9. נדר ושבועה אין לי עליך - איזו שבועה משביעים את היורשים?
10. באיזה מקרה אין שבועה כלל?

משנה ו

11. מדוע היורשים משביעין אותה כאשר נעשית אפוטרופוס?
12. מה חידשה המשנה שאין היורשים משביעין אותה על העבר?

משנה ז

13. מה זו פוגמת כתובתה ומדוע צריכה להישבע?
14. שלא בפניו - לא תיפרע אלא בשבועה, מדוע?

משנה ח

15. מדוע בעד אחד שמעיד נגדה צריכה שבועה?
16. במה חולק ר' שמעון על ת"ק במשנה ד'?

משנה ט

17. מהי הסכנה? ומה השינוי שחל בדין בעקבותיה?
18. קטן שהשיאו אביו - איזו כתובה ישלם?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק עשירי

משנה א

1. מהו סדר הגביה של כתובות אצל מספר נשים לבעל אחד?
2. כיצד יתכן מצב שכתובת השניה קודמת לראשונה?

משנה ב

3. מדוע כאשר אין "אלא שתי כתובות חולקים בשווה"?
4. מדוע היתומים רוצים להעלות את נכסי האבא ביתר דינר?

משנה ג

5. מהם נכסים בראוי? וכיצד הם קשורים לגביית "כתובת בנים דכרין"?
6. מה מחדש ר"ש?

משנה ד

7. מדוע כשיש מנה אחד חולקות בשווה?
8. "שלושה שהטילו לכיס" - מה הכוונה?

משנה ה

9. מהי השבועה שנשבעות הנשים במשנה - ומדוע?
10. מה היה מיוחד בירושלים?

משנה ו

11. תאר את ה"פלונטר" (המצב ללא מוצא) שמתואר במשנה!
12. מה הפתרון של המשנה?

פרק אחד עשר

משנה א

1. באיזו מגבלה אלמנה ניזונת מנכסי יתומים?
2. מדוע היתומים לא חייבים בקבורתה?

משנה ב

3. מדוע אלמנה רשאית למכור שלא בפני בית דין?
4. מדוע לר"ש אלמנה מן הארוסין מוכרת רק בבית דין, ואלמנה מן הנישואין גם שלא בב"ד?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ג

5. מדוע לת"ק, אם מכרה מקצת כתובתה, לא תמכור השאר אלא בבית דין?
6. מדוע גרושה מוכרת רק בבית דין?

משנה ד

7. "אלמנה שמכרה מנכסי יתומים שווה מנה ודינר במנה" - מה הדין לפי ת"ק ומדוע?
8. כשמכרה לכמה אנשים ולאחרון מכרה שווה מנה ודינר במנה - מה הדין?

משנה ה

9. במה יפה כח בית דין שמוכרים בנכסי יתומים ממכירת אלמנה ושליח?
10. מה זו איגרת ביקורת? וכיצד היא משנה את הדין?

משנה ו

11. מדוע לממאנת אין כתובה?
12. מדוע ל"שניה לעריות" אין כתובה, ואילו לבת ישראל הנישאת לממזר יש כתובה?

פרק שנים עשר

משנה א

1. אדם שהתחייב לזון את בת אשתו במשך חמש שנים וגירש את אשתו לאחר שנתיים, מה הדין?
2. ואם התחייבו שני אנשים - מה הדין?

משנה ב

3. אם התחתנה הבת בתוך חמש השנים, מה היא זכאית לקבל?
4. כיצד נהגו הפקחים ומדוע?

משנה ג

5. "ונותנין לה מדור לפי כבודה" - מה הכוונה?
6. מתי יש לה זכות לקבל מזונות אעפ"י שהיא בבית אביה, ומדוע?

משנה ד

7. עד אימתי זכאית לכתובתה לפי ר"מ?
8. מדוע לפי חכמים גובה כתובתה בבית בעלה לעולם?

פרויקט סדר משנה לשנה

שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שלושה עשר

משנה א

1. במה נחלקו חנן ובני כהנים גדולים?
2. מי היו אדמון וחנו?

משנה ב

3. מדוע אדם שפרנס את אשת חברו - איבד את מעותיו?
4. מה הדמיון לקרן הצבי?

משנה ג

5. מה החידוש בכך שהבנים יורשים והבנות ניזונות?
6. מה הכוונה לנכסים מועטים?

משנה ד

7. מהי טענת התובע ומהי טענת הנתבע?
8. מדוע לפי אדמון זו הודאה ממין הטענה?

משנה ה

9. "תשב עד שילבין ראשה" - מה הכוונה?
10. מה טוען אדמון כנגד טענה זו?

משנה ו

11. מדוע לפי אדמון, חתימת המערער על השטר אינה סותרת את ערעורו?
12. מדוע כשעשאה סימן לאחר איבד את זכותו?

משנה ז

13. מה הכוונה "אבדה דרך שדהו" - וכיצד זה קרה?
14. מה הדין אם השדות שייכות לכמה אנשים?

משנה ח

15. מהי ההוכחה לפי אדמון, שבגללה הלווה טוען שאינו חייב?
16. מהי הפקחות של המלווה?

פרויקט סדר משנה לשנה שאלות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ט

17. "שנים שהוציאו שטר חוב..." - הסבר מה טענתו של אדמון?

18. מה דעת חכמים?

משנה י

19. מדוע אין מוציאים מעיר לכרך?

20. מדוע לפי רשב"ג אין כופין אפילו מנווה רעה לנווה יפה?

משנה י"א

21. מה הכוונה "הכל מעלין.. ואין הכל מוציאים..?"

22. "נשא אשה בקפוטקיא וגירשה בארץ ישראל" הסבר את מחלוקת חכמים ורשב"ג.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק ראשון

משנה א

1. ביום רביעי, שאם לבעל תהיה טענת בתולים הוא ישכים לבית הדין שיושב ביום חמישי, ואם תנשא ביום שלישי, חוששים שעד יום חמישי תתפייס דעתו.
2. רצו חכמים שיטרח אדם לפחות שלשה ימים להכין את סעודת הנישואים.

משנה ב

3. אם היא התארסה (כלומר היו קידושין) ובעלה מת לפני הנישואין. או שבעלה גירש אותה לאחר האירוסים לפני הנישואין.
4. הבעל טוען בבית דין שהוא לא מצא בתולים לאשתו, ולכן יש כאן מקח טעות, והאשה מפסידה את כתובתה.

משנה ג

5. כתובתן מאתיים כשנשאו לאחר מכן.
6. רבי מאיר סובר שכתובתה מאתיים מכיון שלא נבעלה לאיש, וחכמים סוברים שהיא נחשבת בעולה וכתובתה מנה.

משנה ד

7. בתולה מהנישואין, מכיון שכבר אין לה חן בעיני בעלה.
8. גיורת ושפחה הם בחזקת בעולות, וכתובתם מנה, ולכן אין כאן מקום לטענת בתולים.

משנה ה

9. ביהודה היו נותנים לארוס להתייחד עם ארוסתו בבית חמיו, ולכן חוששים שהוא בא עליה.
10. בתולת כהן כתובתה ארבע מאות זוז, ואלמנת כהן כתובתה מנה.

משנה ו

11. עליו לטעון שאשתו נאנסה לפני הארוסין, ולכן יש כאן מקח טעות.
12. עליה לטעון שהיא אכן נאנסה, אבל האונס היה לאחר האירוסין.
13. מחלוקת תנאים האם להאמין לאשה או לבעל.

משנה ז

14. האשה טוענת שהיא מוכת עץ, ואילו הבעל טוען שהיא נבעלה ע"י אדם לפני האירוסין.

משנה ח

15. אם היא נבעלה לאחד האנשים שפוסלים אותה לכהונה, כגון נתין או ממזר.
16. ר' יהושע סובר שמכיון שאין לנו ספק שהיא התייחדה עם אדם מסוים, הרי שהורעה בכך חזקת הכשרות שלה.

משנה ט

17. אם האשה טוענת שנבעלה לאדם כשר, הרי שלרבן גמליאל ורבי אליעזר היא נאמנת, ורבי יהושע חולק.
18. כאן במשנה לא רק ראו אותה מדברת עם פלוני, אלא התעברה מאדם שזהותו אינה ידועה.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה י

19. מדובר בתיוקת שלא יודעת לטעון.
20. הוא הלך אחר הרוב, שהאנס הגיע מאנשי העיר ורובם כשרים לכהונה.

פרק שני

משנה א

1. אין לה כתובה, שהרי אם היה לה היו בודקים בכתובה, ולא היה מתעורר ספק.
2. היא מביאה עדים על שיצאה בהינמא וראשה פרוע, או שחילקו קליות בחופה.

משנה ב

3. כלל הלכתי שנועד להעניק נאמנות לאדם שטוען טענה בבית דין. שאם הוא אסר על עצמו דבר מסוים, הרי שהיה יכול לשתוק ולא לאסור על עצמו, ולכן יש להאמין להמשך טענתו.
4. אם יש עדים על מה שאסר על עצמו. לדוגמא שטוען שהשדה היתה של אביה של אשתו, ויש גם עדים שהשדה של אביה.

משנה ג

5. אם העדים טוענים שאימו עליהם, שאם הם לא יחתמו - יהרגו אותם.
6. שניתן לקיים את השטר גם ללא שהם מעידים על חתימותיהם, על ידי השוואת החתימות שלהם.

משנה ד

7. העדים שחתמו על השטר מאשרים בבית הדין שאכן חתימות ידיהם מופיעות בשטר, או שמגיעים עדים אחרים שמעידים שמדובר בחתימת ידיהם של העדים ולא בזיוף.
8. אם כל אחד מהעדים מעיד על חתימתו, ניתן לקיים את השטר לפי חכמים, אך רבי סובר שצריך לצרף לעדים עד נוסף שיעיד על שתי החתימות.

משנה ה

9. שכלל הלכתי זה חל גם בעניינים של איסור ולא רק בממונות.

משנה ו

10. יש עדים על כך שנשבו, ולכן לא חל כאן הכלל של הפה שאסר.
11. אין כאן ודאות שנבעלה, ולכן חכמים הקלו והאמינו גם לאשה וגם לעד אחד.

משנה ז

12. בזמן שיש עדות ואפילו של עד אחד שהוא אכל בתרומה.
13. לעניין תרומה העד נאמן, אבל לא להחזיק את האדם ככהן.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

14. הוא סובר שניתן להעלות מתרומה ליוחסין. כלומר, מי שאוכל בתרומה נחשב גם לכהן מיוחס, ולכן אם נקבל את העד לעניין תרומה ניתן גם לקבוע שאותו אדם שאוכל תרומה הוא גם כהן מיוחס.
15. אם היה עד אחד שאמר שהוא פסול, ולאחר מכן הגיע עד שאמר שהוא כשר, וביטל בכך את ה"קול" שיצר הראשון. ולאחר מכן הגיעו שני עדים וטענו שהוא פסול, ושוב בא עד אחד ואמר שהוא כשר. שאז מצרפים את העד האחרון עם העד הראשון שאמר שהוא כשר, ויש כאן שניים מול שניים.

משנה ט

16. בענייני נפשות חוששים שהאשה נבעלה ברצון לאחד מאלו שכלאו אותה על מנת להציל את חייה, אבל בממון לא חוששים לכך.
17. הוא נשבע שבזמן שהיו בשבי הוא היה עם אשתו ולכן אף אחד לא בא עליה. ולא קבלו את דבריו מכיון שהוא כהן, ואם הוא לא יטען כפי שטען תהיה אשתו אסורה לו, ולכן הוא נוגע בדבר.

משנה י

18. רוב הנשים מתחתנות בתולות, ולכן אין כאן עדות של ממש אלא הוא רק מגלה לנו שגם אותה אשה היתה כמו רוב הנשים.
19. בית הפרס הוא שטח של מאה אמה שמסביב לקבר, ולכן יש בשטח זה ספק טומאת ומת, ומכיון שמדאורייתא אין מקום לחשוש לטומאה, ורק חכמים הם שהחמירו, הם הקלו לקבל את העדות.

פרק שלישי

משנה א

1. המשנה עוסקת באונס, והתורה מחייבת את האונס בקנס חמישים כסף.
2. התורה אומרת שהאונס משלם קנס וגם מחויב לשאת את הנאנסת לאשה (אם היא רוצה). והיה מקום לחשוב שאם אי אפשר לשאת את הנאנסת, כמו במקרה של ממזרת, הרי שאין מקום לשלם קנס, ולכן מחדשת לנו המשנה שיש קנס גם בממזרת.

משנה ב

3. נחלקו בכך ת"ק ורבי יהודה.
4. מי שאונס את בתו חייב מיתה, ומי שחייב מיתה לא נענש גם בעונש ממוני. ולומדים זאת מהפסוק "ולא יהיה אסון ענוש יענוש", שרק אם אין אסון בנפש, מענישים אדם מעונש ממוני.

משנה ג

5. נחלקו בכך ר"ע ורבי יוסי הגלילי.
6. ברוב המקרים צריך לשלם את הקנס לאבי הנערה. ור"ע סובר שבמקרה שמדובר בנערה שהתארסה ומת בעלה או שגרשה בעלה, הרי שצריך לשלם את הקנס לנערה.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ד

7. האונס צריך לשלם צער, בושת, פגם וקנס.
8. מפתה לא צריך לשלם לאשה בגין הצער, שהרי המעשה היה ברצון ואין כאן צער, כמו כן המפתה לא משלם קנס חמשים כסף אלא אם כן הוא לא רוצה לשאת את המפוחה, והמפתה לא מחויב לשאת את המפוחה לאשה.

משנה ה

9. כן, הוא חייב לשאת אותה. המקור לכך הוא דברי הכתוב - "ולו תהיה לאשה".
10. במקרה שאנס אשה שאסור לו להתחתן איתה, כגון ממזרת.

משנה ו

11. מפתה פטור מקנס במקרה של נערה שהיתה מאורסת ומת בעלה או שגרשה בעלה, ואילו האונס חייב לשלם במקרה כזה את הקנס לנערה עצמה (כשיטת ר"ע במשנה ג).

משנה ז

12. ככל שהמתבייש חשוב יותר הבושת שלו גדולה יותר, כמו כן ככל שהמתבייש הוא חשוב יותר הבושת של המתבייש קטנה יותר.
13. בית דין מעריך כמה אדם היה משלם עבור אותה האישה אם היא היתה נמכרת בשוק כשפחה, וכמה הוא היה מפחית מערכה אם היה לא היתה בתולה. והפגם הוא ההפרש שבין המחיר של בתולה למחיר של מי שאיננה בתולה.

משנה ח

14. הקטנה הופכת לנערה החל מגיל שתיים עשרה (היא צריכה גם להביא סמני גדלות), ומכיון שהאב יכול מכור את בתו לאמה רק עד גיל שתיים עשרה, הרי שאם "יש מכר" והאב יכול למכור אז "אין קנס" שאין קנס אלא בנערה ולא בקטנה (להלכה פוסקים כחכמים, שגם לקטנה יש קנס).
15. האונס בוגרת צריך לשלם לה בושת ופגם, והמפתה בוגרת לא צריך לשלם לה דבר, שהרי המעשה היה בהסכמה.

משנה ט

16. הוא פטור מחמישים כסף, שתשלום זה הוא קנס, והמודה בקנס פטור.
17. המשנה אומרת שכל מי שמשלם יותר ממה שהזיק, הרי שהתשלום נחשב קנס, שהרי הוא לא נועד לפצות את הניזק על נזק שנגרם לו.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק רביעי

משנה א

1. המחלוקת היא במקרה שחייבים לנערה בושת ופגם, והאב נפטר לפני שהנערה תבעה את התשלומים בבית דין. לדעת ת"ק התשלומים הולכים ליורשים אא"כ הנערה עמדה בדין לאחר שכבר הפכה לבוגרת, ואילו ר"ש סובר שאם מת האב התשלומים הולכים לנערה, גם אם היא תבעה אותם לפני שהפכה לבוגרת.
2. האחים יורשים את האב, ולאב יש זכות במעשה ידי הבת (הגמרא אומרת שמכיון שהתורה מקנה לאב את הזכות למכור את הבת לעבדות - לאמה עבריה, הרי שיש לו זכות ב"כח העבודה" שלה).

משנה ב

3. אם הכתובה היא מהארוסין היא הולכת לאב, ואם מהנישואין היא שייכת לבת, שמרגע הנישואין נכנסת הבת לרשות בעלה ויוצאת מרשות האב.
4. רבי יהודה הולך אחר זמן הכתיבה, ואם כתבו את הכתובה בזמן האירוסין שהבת עדיין ברשותו של האב, הרי שהכתובה של האב, גם אם הבעל גרש את הבת או מת לאחר שכבר היא היתה נשואה לו.

משנה ג

5. אם הנערה גיורת דינה בחנק, שהכתוב אומר "כי עשתה נבלה בישראל", ולא בגיורת.
6. הגיורת הראשונה היא גיורת שגם הורתה וגם לידתה לא היו בקדושה - שהיא התגיירה בקטנותה עם הוריה. והגיורת השניה היא אשה שבזמן שהיא היתה עובר בבטן אמה, אמה התגיירה. ובמקרה השלישי מדובר בבת ישראל רגילה שהוריה התגיירו, וגם ההריון של אמה היה לאחר הגיור.

משנה ד

7. משום איבה, שאם לא יתנו לו את המציאה הוא לא ירצה לפרנס את ביתו.
8. אם הבת קבלה בירושה נכסים מאבי אמה, אביה לא זכאי להנות מהרווחים (הפירות) של נכסים אלו, והבעל זכאי.

משנה ה

9. מרגע הנישואין, שהיא נכנסת לרשותו של בעלה (אמנם מהתורה היא יכולה לאכול מרגע הקידושין אבל חכמים מנעו ממנה, שמא תתן מהתרומה למשפחתה).
10. הבת נחשבת ברשותו של בעלה ברגע שאביה מסר אותה לשלוחי בעל, גם אם היא לא הגיע עדיין לרשותו של הבעל.

משנה ו

11. חכמים תקנו שהאב חייב לזון את ילדיו, ולכן ניתן לגעור בו ולבייש אותו, ולומר עליו שהוא אכזר.
12. בכתובה מתחייב הבעל לאשתו שאם הוא יגרש אותה, הוא חייב לדאוג למזונות הילדים.

משנה ז

13. אשתו לא הפסידה את עיקר הכתובה ואם היא היתה בתולה היא תקבל 200 דינר, מכיון שיש "תנאי בית דין", שבית דין מחייב את הבעל בכל מקרה גם אם אין כתובה.
14. הבעל מתחייב לאשתו סכום כסף מסוים שכתוב בכתובה, ואם אין לבעל כסף לשלם, הרי שכל הנכסים שברשותו משתעבדים לפרעון הכתובה, והאשה יכולה לגבות מהם בשווי הסכום הכתוב בכתובה.

פרויקט סדר משנה לשנה תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

15. ישנם חיובים שהבעל מתחייב כלפי אשתו בכתובה, והם מחייבים אותו גם אם הם לא כתובים במפורש בכתובה מכח "תנאי בית דין", שהוא חיוב שנקבע ע"י בית דין אפילו ללא הסכמת הצדדים.
16. הבעל חייב לפדות את אשתו במקרה שהיא נשתבה.
17. כהן לא יכול לחיות עם אשתו לאחר שהיא נשתבה, מכיון שחוששים שהיא נאנסה בשבי, ולכן לאחר שהוא פודה אותה, הוא לא מחזיר אותה לביתו אלא לבית אביה.

משנה ט

18. החיוב לפדות חל על הבעל מרגע שנשתבה, והוא לא יכול לגרש את אשתו ולומר לה תקח את כסף הכתובה ותפדה את עצמה. בניגוד לכך יכול הבעל לגרש את אשתו החולה, והיא תרפא את עצמה בכסף של הכתובה.
19. החיוב לרפוי נובע מחובת הבעל לזון את אשתו, וחובה זו קיימת כל עוד הם נשואים ולכן הוא יכול לגרש אותה גם בזמן שהיא חולה וכמו שהוא לא חייב במזונותיה כך הוא לא חייב יותר ברפואתה. ואילו החיוב לפדותה הוא חיוב בפני עצמו, והחיוב חל מרגע שנשתבה והבעל לא יכול לפטור את עצמו מחיוב זה.

משנה י

20. חכמים רצו שאביה של האשה יתן נדוניה גדולה, מבלי לחשוש שהכספים יעברו לרשותו של הבעל ולא יגיעו לנכדים. ולכן תקנו שאם תמות הבת בחיי בעלה, בעלה לא ירש את הנדוניה, אלא היא תעבור בירושה לנכדיו של אבי האשה.
21. לאבי האשה יהיה תמריץ לתת נדוניה גדולה יותר, ולכן גברים ירצו יותר להתחתן עם נשים.

משנה יא

22. חכמים תקנו שאחד מתנאי הכתובה, שהוא גם תנאי בית דין, יהיה שהבעל מתחייב לזון את בנותיו כל עוד הם חיות בבית האב עד שינשא.

משנה יב

23. כל עוד האשה לא נטלה את כתובתה היא ניזונת מנכסי הבעל.
24. ביהודה הכתובה היתה מנוסחת באופן כזה שיורשים יכלו לבחור אם לתת לאלמנה את כתובתה או לאפשר לה להמשיך ולקבל מזונות מירושת הבעל. ואילו בירושלים הכתובה נוסחה באופן כזה שלא למנה היתה הזכות לבחור האם להמשיך ולקבל את מזונותיה מנכסי הבעל או לקבל את כתובתה

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק חמישי

משנה א

1. היה מקום לחשוב שחכמים יגבילו את החתן על מנת שלא לבייש את מי שאין לו.
2. לדעת רבי יהודה יכולה האשה למחול על חלק מכתובתה, אך רבי מאיר אומר שאי אפשר והדבר נחשב לבעלת זנות.

משנה ב

3. היו ממתניים שנים עשר חודש בין הארוסין (הקידושין) לנישואין, כדי שהכלה תכין בגדים ותכשיטים לנישואיה, והחתן יכין את מה שנצרך עבור החתונה.
4. אם הגיע הזמן שקבעו לנישואין והחתן מעכב את החתונה יכולה הכלה לאכול תרומה, מכיון שהיא לא אוכלת את התרומה בבית אביה, ולכן אין חשש שתאכיל את משפחתה מהתרומה.

משנה ג

5. לאה לא יכולה להמשיך לאכול תרומה, מכיון שהתורה אומרת שקנין כספו של הכהן אוכל מהתרומה, והיבמה שהיא עדיין זקוקת ייבום לא נחשבת קנין כספו עד שיבצעו את היבום.
6. במשנה הראשונה אמרו שאם הגיע הזמן ולא נישאת היא אוכלת בתרומה, אבל במשנתנו קבעו שבכל מקרה אין לאשה לאכול בתרומה עד שתנשא. חכמים חששו שאולי מיד לאחר הנישואין ימצא הבעל מום אצל אשתו והקידושין יתבטלו, ואם יתירו לה לאכול קודם לכן בתרומה, הרי שיתברר שהיא אכלה תרומה שלא כדין.

משנה ד

7. מעשה ידיה של האשה אינם ברשותו של הבעל, שהרי היא יכולה לומר לו "איני נזונת ואיני עושה".
8. הבעל יורש את אשתו, ולכן כעת מעשה ידיה שייכים לו, אבל בזמן שהקדיש הם היו בבחינת "דבר שלא בא לעולם", ונחלקו רבי מאיר ור' יוחנן הסנדלר האם יכול אדם להקדיש דבר שלא בא לעולם.

משנה ה

9. האשה יכולה להפטר מכיבוס אם היא תביא שפחה מבית אביה. מעבר לכך, בעלה תמיד יכול לוותר לה...
10. נחלקו בכך התנאים במשנתנו.

משנה ו

11. אם הבעל הדיר את אשתו מתשמיש המיטה, לדעת בית שמאי אם הבעל עומד בנדרו למשך שבועיים יכולה האשה לחייב את הבעל לתת לה גט וכתובה, ולדעת בית הלל כבר לאחר שבוע יוציא ויתן כתובה.
12. לומדים מפסוק זה שהבעל משועבד לאשתו לתשמיש המיטה.

משנה ז

13. כל עוד היא עומדת במרדה, קונסים אותה ומפחיתים מכתובתה שבעה דינרים כל שבוע, או שבעה חצאי דינרים לפי רבי יהודה.
14. אם הבעל מורד באשתו ולא רוצה לקיים מצוות עונה, ואשתו לא רוצה להמשיך לחיות כך, כופים אותו לתת גט וכתובה.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

15. בעל שלא אוכל עם אשתו (בהסכמתה), והוא מפרנס אותה ע"י השליש שדואג במקומו למזונותיה.
16. היא צודקת. מגיע לה לקבל מהשליש זוג נעלים בכל אחת מהרגלים, כלומר שלוש זוגות נעלים.

משנה ט

17. האשה מקבלת בכל שבוע מעה כסף מבעלה. ובנוסף לכך, האשה יכולה לסכם עם בעלה שלא יתן לה מעה כסף, והיא תשמור לעצמה את מותר מעשה ידיה.
18. בעל עשיר צריך לתת לפי עושרו, על מנת להעניק לאשה רמת חיים דומה לרמת החיים שהוא רגיל אליה, שהרי הכלל הוא שגם אשה עניה "עולה" על בעלה.

פרק שישי

משנה א

1. האשה הנשואה זכאית לתשלומי הצער, מכיון שהכאב נגרם לה ולא לבעלה.
2. נחלקו בכך ת"ק ורבי יהודה בן בתירה. לדעת ת"ק תשלומים אלו הולכים לאשה, ואילו ר"י בן בתירא סובר שהאשה והבעל חולקים בתשלומים.

משנה ב

3. חכמים מצאו בפסוק זה אסמכתא לכך שהאב צריך לתת לבתו נדוניה, על מנת שירצו אנשים לשאת אותה.
4. היבם לא יכול לדרוש כספים אלו, מכיון שהאבי היבמה יכול לטעון שהוא התחייב לאח המת ולא ליבם.

משנה ג

5. 1500 דינרים, מכיון שכל הם נשואים, הבעל נהנה מהכספים.
6. 800 דינר, שנהגו להעריך את החפצים שהכלה מכניסה בחמישית יותר מכדי שוויים האמיתי, לכבוד הכלה.

משנה ד

7. מהמשנה אנחנו למדים שהבעל מוסיף שלישי בין אם הסכום שהכניסה לו הוא סכום גדול, ובין אם הוא סכום קטן.
8. רשב"ג סובר שהסכום שהחתן מוסיף על מה שהכניסה לו אשתו, או מפחית מהשומא של המטלטלין, נקבע על פי מנהג המדינה.

משנה ה

9. הסכום הנמוך ביותר שרשאי האב לתת הוא חמישים זוז. אמנם המשנה אומרת שאם התנה האב עם הבעל שהוא לא יתן לבתו בגדים לנישואין, חייב הבעל לתת את הביגוד לאשתו עוד לפני הנישואין.
10. לא יפחתו מחמישים זוז, אבל אם יש כספים בקופת הצדקה עליהם להוסיף מעבר לכך, לפי כבודה של הכלה.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ו

11. לא. יש צורך להעריך מהו הסכום שהאב היה נותן לבתו אילו היה בחיים.
12. רבי יהודה סובר שהבת השניה זכאית לקבל כמו הראשונה, אבל חכמים אומרים שאין מראיה ממה שנתן האב לבת הראשונה, שלפעמים אדם נותן לבתו הראשונה יותר מהשניה, או להפך, לבתו השניה יותר מהראשונה.

משנה ז

13. האב מסר מעות לידי אדם שמחזיק את המעות בנאמנות על פי הוראות האב, ואדם זה מכונה "שליש". האב העביר את הכספים לשליש, לקנות לה שדה לתת לה נדוניה עבור נשואיה.
14. אם הכלה עדיין קטנה, אין לדבריה משמעות ואין למעשיה תוקף הלכתי, אבל במקרה של גדולה, יש מחלוקת בין רבי מאיר לרבי יוסי.

פרק שביעי

משנה א

1. אם מדירה באופן שמעשה ידיה אינו מספיק למזונותיה - אין זה חל. ואם מספיק למזונותיה אבל לא לדברים קטנים שהורגלה בבית אביה - הנדר חל.
2. כאשר הנדר חל צריך לדאוג שהדברים שהיא זקוקה להם יגיעו לה ע"י אחר המפרנסה (באופן עקיף).

משנה ב

3. במשנה לעיל מדובר שהבעל נדר והיא חושבת שעשה כן מתוך כעס וירגע כעבור זמן מה ויתיר נדרו. אולם כאן מדובר שהיא נדרה ובעלה קיים לה, והיא חושבת שכנראה הוא שונאה ואינה יכולה לגור עימו.
4. בכהן שאינו יכול להחזיר גרושתו נתנו יותר זמן להתחרט על נדרו, כדי שיוכל להתירו.

משנה ג

5. האשה נדרה שהיא לא תתבשם בכלל.
6. לפי רבי יוסי: אם לא נתן קצבה (זמן מוגדר) לחלות הנדר, יוצא ויגרש מייד, אבל אם הקציב זמן, ימתינו עד סוף הזמן. (מקסימום שנים עשר חודש)

משנה ד

7. אחת לחודש. אם האשה נדרה שלא תבקר אצל אביה למשך זמן של עד חודש, ובעלה קיים את נדרה, אינו צריך לגרשה. ואם זה יותר מכאן צריך לגרשה כי זה חורג מהמקובל והיא חושבת שבעלה רוצה ברעתה.
8. המשנה מדברת לפי רבי יהודה שמחלק בין ישראל לכהן, ושלושה רגלים הם באמת אצל כהן. שניים יקיים ושלושה יוציא ויתן כתובה.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ה

9. הבעל מבודד את אשתו מחברת בני אדם, שמכיוון שכאשר היא לא תשתתף בשמחות או צערם של אחרים, גם אחרים לא ישתתפו ששמחתה ובצורה.
10. מכיון שהוא גורם לה להראות כשוטה.

משנה ו

11. דת משה אלו דיני ואיסורי תורה, ודת יהודית הם מנהגי צניעות של בנות ישראל, אף שאינן מפורשים בתורה.
12. מדובר שהיא אמנם מכסה את ראשה, אך אין זה מספיק לפי המנהג שנהגו בנות ישראל בצאתן לשוק.

משנה ז

13. מכיון שאדם לא בועל אשה באופן האסור אם הוא יכול לעשות כן באופן המותר (אין אדם עושה בעילתו בעילת זנות) אנו מניחים שהוא ויתר על התנאי, ובעל אותה לשם קידושין, ואפילו שיש עליה נדרים זה לא אכפת לו, ולכן צריכה גט להתירה לאחר. אמנם, לענין תשלומי הכתובה יכול הבעל לטעון שהוא נשאה על סמך התנאי של הקידושין, שאין עליה נדרים, ולכן אינו חייב לתת לה כתובה.
14. מומי הנשים שמבטלים קידושין הם כמו מומי הכהנים שפוסלים אותם לעבודת המקדש (במסכת בכורות פ"ז).

משנה ח

15. האבא מביא ראייה שהמומין נולדו לאחר אירוסין, אחרת אנו אומרים ש"כאן נמצאו וכאן היו", ונולדו בה קודם האירוסין.
16. במומין שבסתר יכול לטעון למקח טעות, אך במומין שבגלוי אנו מניחים שידע על כך ואינו יכול לטעון למקח טעות.

משנה ט

17. אין כופין אותו לגרשה.
18. מומין גדולים כגון עיוורון או קטיעת איבר, יכולה האשה לטעון חשבתי שאוכל לסבול, ואח"כ רשאית לטעון איני יכולה לסבול לחיות כך, וכופין את הבעל להוציא בכתובה.

משנה י

19. מי שמתעסק בעבודות אלו יש לו ריח רע, ואין האשה יכולה לסבול זאת.
20. לגבי יבם שהיא נופלת לפניו לייבום שלא מדעתה, יכולה לומר לאחיך הייתי מוכנה אך לא לך.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שמיני

משנה א

1. לפי ב"ש רשאית למכור ולפי ב"ה לא תמכור מספק שמא הבעל יזכה בהם.
2. חדשים - נכסים שנפלו לה בירושה לאחר נישואיה. ישנים - נכסים שירשה בעודה ארוסה, לפני שנישאה.

משנה ב

3. בנכסים ידועים יכול הבעל לטעון שעל מנת כן נשאה.
4. כיון שהם משועבדים לבעל לאכילת פירות.

משנה ג

5. הכסף שייך אשה וכדי לשמור על ערכו קונים בו קרקע שהוא שייך לה. הרווחים מן הקרקע הם פירות ולכן שייכים לבעל.
6. המחלוקת היא כיצד לדון את הפירות: לר"מ זה כמו קרן ששייכת לאשה ולכן צריך לקנות בדמי הפירות קרקע שתהיה לאשה והבעל יאכל פירות. לפי חכמים הקרקע עצמה שייכת לאשה אבל לפירות שירשה במחור יש דין פירות שכולם לבעל.

משנה ד

7. פירות שזוכה בהן בעל כאשר נישאת לו, אינו זוכה בהן בשעה שמתגרשת ממנו.
8. פירות המחוברים לקרקע. כאשר היא נישאת לו הם שלו לגמרי (כדעת חכמים) וכשהיא מתגרשת ויש פירות מחוברים לקרקע, היא נוטלת אותם עם הקרקע שלה.

משנה ה

9. אם יש לה עבדים ושפחות ועצים זקנים - אע"פ שאינם מביאים תועלת רבה, רשאית האשה למנוע את מכירתם משום כבוד בית אביה (שהעבדים או העצים נחשבים לנכס מכובד).
10. לפי המשנה כמה פירות שצמחו- זו זכותו, בין הרבה ובין מעט.

משנה ו

11. ב"ה, שחולקים על ב"ש בארוסה רגילה וסוברים שלא תמכור בנכסים שנפלו לה לאחר האירוסין, מודים לב"ש, שביבמה רשאית היא למכור נכסים שנפלו לה בעודה ממתנה לייבום, כיוון שסתם יבמה עומדת לחליצה ואין הקשר שלה ליבם מוחלט, בניגוד לסתם ארוסה שעומדת להינשא לארוס לה.
12. נכסי מלוג, שמביאה אותם בכניסתה לרשות בעלה, וכאשר יוצאת ממנו (אלמנה או גרושה) נוטלת אותם עימה.

משנה ז

13. מכיון שכל נכסי המת משועבדים לכתובת האלמנה, והוא רשאי לקנות בהם קרקע ולאכול ממנה פירות.
14. היא אשתו לכל דבר (גט וכו'), למעט הכתובה שהיא גובה מנכסי המת ולא מנכסי היבם.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

15. אדם שרוצה ליחד סכום כסף לפרעון הכתובה על מנת שיוכל למכור את שאר הנכסים.
16. שאם היבם גירשה, והחזירה קודם שגבתה כתובתה, אזי יש לה רק את אותה כתובה שהיתה לה קודם, וזו כתובת בעלה המת.

פרק תשיעי

משנה א

1. לענין שאם האשה מכרה או נתנה מעשיה קיימים ואין הבעל מוציא מיד הלקוחות.
2. מכיוון שהוא התנה תנאי נגד דין התורה שאמרה שבעל יירש את אשתו, וכל תנאי שהוא נגד דין התורה - בטל ואינו בר תוקף.

משנה ב

3. כיוון שעדיין לא הגיע המלווה או הפיקדון ליד היורשים.
4. בעל חוב וכתובת אשה צריכים להשבע לפני גביה ואילו היורשים אינם צריכים להישבע כדי לזכות בנכסי הירושה, שבכל מקום שהם נמצאים, הם ברשותם ולכן הם קודמים לכולם.

משנה ג

5. הכוונה בין ליורשים ובין בעלי החובות וכשיטת ר"ט שתפיסה גם לאחר מיתה מועילה.
6. אם בעלי החוב או האשה תפסו נכסים ששווים יותר מהחוב שהם צריכים לקבל, התוספת מעבר לחוב נקראת - מותר.

משנה ד

7. הכוונה שאם היא מכרה את סחורתו בחנות, רשאי הוא להשביעה שלא נטלה דבר לעצמה בהוראת היתר שחושבת שאם היא טורחת אז מגיע לה.
8. משום שחשדנות כזאת מפירה את שלום הבית.

משנה ה

9. שבועה שלא פקדתנו אמא בשעת מיתתה, ולא אמרה לנו קודם לכן, ולא מצאנו בין שטרותיה - ששטר כתובתה פרוע. זאת אומרת - שהאמא לא קיבלה את פרעון כתובתה.
10. כאשר פטר את האשה, יורשיה, ובאי כוחה, מכל שבועה שהיא אליו ליורשיו ובאי כוחו.

משנה ו

11. מכיוון שבעלה פטר אותה משבועה על הנכסים שלו, שהיתה אחראית עליהם בחייו, אבל לאחר מותו אם התעסקה בנכסים, הם כבר של היורשים, והם יכולים להשביעה על הנכסים מזמן שאחר הקבורה.
12. החידוש הוא שאפילו ע"י גלגול שבועה. זאת אומרת אף על פי שכבר חייבת שבועה על הזמן שאחרי הקבורה, אין אומרים שתישבע באותה הזדמנות גם על העבר.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ז

13. אשה שתובעת כתובתה, אך מודה שכבר קיבלה חלק, ובעלה טוען ששילם כבר הכל - צריכה להישבע. כי אנו מניחים שהמשלם יותר מדייק כמה הוא נותן, יותר מאשר המקבל שפחות שם לב כמה הוא קיבל.
14. מכיוון שבעלה לא נוכח אנו חוששים שמא אם בעלה היה כאן - היה טוען נגדה, "השבעי לי שלא פרעתיך", ולכן הטילו עליה חכמים שבועה.

משנה ח

15. אף על פי שעד אחד אינו נאמן להפסידה כתובתה מכל מקום, תיקנו שבועה זו כדי לפייס דעתו של הבעל.
16. לפי ת"ק (שם) יכול הבעל להשביע אשתו כאשר היתה אפוטרופוס על נכסיו, בכל זמן שירצה. לפי ר"ש, אינו יכול להשביע בכל זמן אלא רק כאשר תובעת כתובתה.

משנה ט

17. הסכנה היתה גזירה של הרומאים שלא יקיימו מצוות והיו מפחדים לשמור שטר גט ופרוזבול, ואשה שרוצה לגבות כתובתה ואין לה את הגט להראות לנו שהתגרשה, אינה נאמנת אם בעלה טוען שכבר שילם ואבד שוברו. ומן הסכנה ואילך גובה כתובתה אף בלי גט, (כיוון שהיתה סכנה לשמור עליו).
18. משלם אותה כתובה שנכתבה בקטנותו, שעל מנת כן קיימה, זאת אומרת, על סמך אותה כתובה שהיתה לו הוא המשיך את נישואיו בגדלותו.

פרק עשירי

משנה א

1. הראשונה שנישאה לבעל - גובה ראשונה.
2. כאשר הראשונה מתה בחיי בעלה, ואח"כ נשא את השניה והיא מתה. יורשי השניה באים מכח חוב, ואילו יורשי הראשונה באים מכח ירושה, שכתובת בנים דיכרין נחשבת כירושה, ופירעון חובות קודם לירושה.

משנה ב

3. הכוונה שיש כסף בדיוק לשלם את שתי הכתובות, ולא נשאר כסף כדי לקיים דין ירושה. במקרה כזה דוחים את דין כתובת בנים דכרין ואין יורשים כתובת אימם אלא חולקין הנכסים ביניהם שווה בשווה מדין ירושת האב.
4. הם רוצים להרויח את כתובת אימם, וכדי לעשות כן הם חייבים לדאוג שישאר כסף לירושה ולכן הם אומרים שמצידם נכסי האבא שווים יותר מכפי שווים האמיתי.

משנה ג

5. נכסים שאביהם אמור לקבל בירושה לאחר מותו או חובות שיקבל מאחרים, נכסים אלה אינם מוחזקים בידי האבא, ולכן אם אין מותר אחר - יחלקו את הירושה שווה בשווה.
6. אפילו אם יש נכסים בפועל לאבא, אבל הם מטלטלים, אין הם נחשבים כמותר ויחלקו הירושה שווה בשווה. ורק כאשר יש קרקעות יש דין של מותר דינר.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ד

7. מכיוון שלכל אחת מהם מגיע לכל הפחות מנה, וממילא לכל אחת מהן יש זכות שווה ולכן חולקות.
8. שלושה אנשים שעושים עסק משותף וכל אחד נותן כסף לקופה המשותפת.

משנה ה

9. הן נשבעות שלא גבו את הכתובה מן הבעל והסיבה לכך היא, שכל אחת חוששת שלאחר גביית הקודמת, לא ישאר לה כדי לגבות לעצמה.
10. שהיו כותבים גם שעות בכתובה, וכך יוצא שגם שתי כתובות או שטרות מאותו יום - ידעו איזה קדם לחברו.

משנה ו

11. הבעל מכר שדה אחת שהיא למעשה משועבדת לכתובה, האשה הראשונה ויתרה על זכות הגביה מהקונה, האשה השנייה שלא ויתרה על זכותה גובה מהקונה, האשה הראשונה גובה מהשנייה, והלוקח מהראשונה, כי הוא קיבל ממנה וויתור. ושוב שניה מוציאה מהקונה.. וכו'.
12. הם חייבים להגיע לידי פשרה מכיון שבאופן משפטי אין פיתרון לבעיה.

פרק אחד עשר

משנה א

1. כל זמן שלא תבעה כתובתה.
2. כיון שאינם בניה ואינם יורשים אותה.

משנה ב

3. משום שאדם לא רוצה שאשתו תתבזה בצורך להופיע בפני בית דין.
4. משום שאינה מוכרת למזונות אלא לגביית כתובה ואין בזה טרחה, ובאלמנה מן הנישואין שצריכה למכור בכל פעם לצורך מזונות זו טרחה ועינוי בשבילה להמתין כל פעם לבית הדין.

משנה ג

5. כשיטת ר"ש שאלמנה שגבתה מקצת כתובתה אינה זכאית יותר למזונות וממילא לכתובה בלבד מוכרים רק בבית דין (כנ"ל במשנה הקודמת).
6. משום שגם לחכמים הסוברים שכל אלמנה מוכרת בבית דין, זהו מפני שאדם חס על כבוד אשתו, ברם בגרושתו אינו חס על כבודה, ואין אפשרות לומר שבעלה ויתר לה.

משנה ד

7. לת"ק המכר בטל כיוון שמכרה נכסים ביותר משווי כתובתה ויש ליתומים טענת אונאה.
8. המכר של כולם קיים ורק האחרון בטל.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ה

9. שכאשר פחתו או הוסיפו בשווי של הנכסים, מדינר עד שתות (שישית) המכר קיים. ולפי רשב"ג אפילו ביותר משתות.
10. אגרת בקורת זו הכרזה שהנכסים עומדים להימכר ע"י בית דין, וכיוון שהיתה הכרזה אין כאן אונאה אפילו מכרו פי שנים.

משנה ו

11. מכיוון שאינה מתגרשת אלא יוצאת מאליה במיאון.
12. בת ישראל לממזר היא איסור תורה, שחמור דיו ואין צורך לחזקו. ואילו 'שניה לעריות' הוא איסור דרבנן וחכמים ראו ורך לחזקו ע"י החומרה של ביטול הכתובה.

פרק שנים עשר

משנה א

1. עדיין חייב לזונה עד חמש שנים.
2. אחד נותן מזונות ואחד נותן דמי (שווי) מזונות.

משנה ב

3. זכאית לקבל מבעלה מזונות ומהבעל של אימה - דמי מזונות.
4. בשעה שנשא אשה שיש לה בת, אמרו שהם מתחייבים לזונה כל זמן שהיא נשואה להם ולא גירשה ולא מתה.

משנה ג

5. שכאשר האלמנה גרה בבית בעלה המת היא זכאית לקבל מהיורשים דיור באותה איכות שהיתה לה בשעה שבעלה היה חי.
6. כאשר היא צעירה והיורשים גם כן צעירים והיא חוששת לשמה הטוב שיתקלקל אם תגור עימם.

משנה ד

7. אם גרה אל אביה - לעולם, ואם בבית בעלה - עד 25 שנה, שאחרי זמן זה אנו מניחים שכבר ניצלה והשתמשה בנכסי בעלה עד שווי כתובתה.
8. לחכמים, ה-25 שנה אינם משום שימוש בנכסים אלא זמן שאחריו מניחים שמוחלת על כתובתה. אמנם בבית בעלה שתיקתה אינה ראויה שמחלה על הכתובה אלא רק מחמת בושה שהיא גרה אצלם היא מתביישת לתבעם.

פרויקט סדר משנה לשנה

תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

פרק שלושה עשר

משנה א

1. נחלקו לגבי אשה שתובעת מזונות כשבעלה אינו נמצא ובית הדין מוכרים מהנכסים לצורך מזונות - האם צריכה להישבע לפני שמקבלת מזונות, שבעלה לא השאיר לה כלום, או רק בסוף כשמקבלת כתובתה, היא נשבעת שלא קיבלה כלום לצורך מזונות.
2. שני דיינים בירושלים, שנקראו "דייני גזרות" על שם גזרות וקנסות שהיו גוזרים על גזלנים.

משנה ב

3. מכיוון שלא נתבקש לעשות כן ע"י הבעל, וגם האשה לא לקחה זאת בתורת הלוואה.
4. אדם שפרנס את אשת חברו דומה לאדם ששם את כספו על קרן הצבי שהוא קל לרוץ וקשה לתופסו, וכאילו הפקירו.

משנה ג

5. כל הנכסים הולכים לבנים, והבנות מקבלות מזונות, ואין הבנות זכאיות לקבל את דמי המזונות לידן.
6. שאין מספיק כסף כדי מזונות הבנים והבנות עד שיבגרו הבנות.

משנה ד

7. התובע רוצה עשרה כדים מלאים בשמן, והנתבע מודה בעשרה קנקנים ריקים.
8. מכיוון שהתובע מתכוון שמן וכדים והנתבע מודה בכדים שזו מקצת מטענת התובע.

משנה ה

9. הכוונה שהארוס אינו חייב לשאת את ארוסתו אם האבא אינו עומד בהתחייבות הנדוניה שהבטיח, ואפילו אם ארוסתו מזקינה בבית אביה.
10. יכולה האשה לטעון לארוס מכיוון שזו לא אשמתה, אם כן, קח אותי לאשה או תן לי גט.

משנה ו

11. מכיוון שיכול המערער לומר, נוח לי שהשני קנה את השדה כדי שאוכל לדון עימו בבית דין, משום שהגזלן הראשון הוא אדם תקיף שקשה לדון עימו.
12. מכיוון שבמקרה זה לא היתה סיבה שהכריחה אותו לציין מישהו אחר כבעלים של שדה שהוא מערער עליה.

משנה ז

13. אדם שכמה שנים לא היה באזור כגון שהלך למדינת הים, וכבר אין מזהים את שביל המעבר שהיה לו דרך שדות אחרים אל השדה שלו.
14. אדמון וחכמים מסכימים שאין לו ברירה והוא חייב לקנות מהם זכות מעבר, ואינו יכול לדרוש זאת מכיוון שכל אחד יכול לטעון שזה לא היה אצלו.

פרויקט סדר משנה לשנה תשובות חזרה לסדר נשים מסכת כתובות

משנה ח

15. העובדה שהמלווה מכר לו שדה אחרי זמן פירעון החוב, ואם אכן עדיין לא שילם היה צריך המלווה (שהוא גם המוכר) לעכב את הכסף כפרעון חוב, ולא כדמי המכירה.
16. שמכר ללווה קרקע, כדי שיהיה בידו נכס שאפשר למשכן כתמורה לתובע, (ואם לא כן היה יכול הלווה להצניע מעותיו ולא לשלם את חובו).

משנה ט

17. יכול בעל השטר המאוחר לטעון לבעל השטר המוקדם "אם אני באמת חייב לך כסף, כיצד יתכן שלווית ממני?! הרי היתה לך אפשרות לקבל כסף כתמורה לחוב שלי כלפיך"? וזה סימן שאיני חייב לך דבר.
18. כל אחד נאמן על שטר חובו וגובה אותו.

משנה י

19. משום שלעיר יש יתרון על פני כרך, כיון שיש בה גינות פרדסים ואויר צח.
20. משום שגם שינוי למקום טוב יותר, עלול לפעמים לגרום לחולשה וחולי.

משנה י

21. כולם כופים את בני ביתם לעלות לארץ ישראל ואין כופים אותם לצאת לחוץ לארץ.
22. לחכמים משלם מעות ארץ ישראל אע"פ שהן קטנות בערכן ובמשקלן, מכיון שחיוב כתובה הוא מדרבנן הקילו חכמים בתשלומים, ויכול לשלם במעות של המקום שבו גירש אותה. לרשב"ג כיון שכתובה דאורייתא דינה כשאר חובות שהולכים אחרי מקום השעבוד ומשלם ממעות קפוטקיא.